

Од свог настанка па до данас, сувереност је еволуирала и мењала садржину тако да је од нечег што је изгледало апсолутно постојала све релативнија. На самом почетку (заслугом пре свега Бодена), сувереност је схватана у апсолутном смислу: то је била највиша и ничим ограничена власт и то је све било у функцији оправдања тада владајућих апсолутистичких монархија. Но временом се таква сувереност губила и све мање се схватала на тај традиционални начин јер је тако асоцирала на политичку неограниченост и апсолутизам (па и самовлашће). Зато се данас с правом поставља питање да ли постоји таква апсолутна садржина суверености; да ли сувереност у апсолутном смислу уопште постоји. Она би у том апсолутном смислу требало да значи неког ко је изнад свих, који је свима надређен, господар свега што постоји и што се види (па и не види). Но по свој прилици таква сувереност данас не постоји. У савременој међународној заједници је превазиђен Вестфалски модел државног суверенитета по коме су државе неограничено владале на својој територији. Ни изнутра (према себи), али ни према спољном свету, државе, њихова власт, више нису онако неприкосновене као што су некад биле. Нарочито је савремена међународна заједница поставила оквире за другачије односе међу државама које више не могу да се понашају на стари начин, већ пре свега на основу узајамног поверења, толеранције и прихватања (поштовања) неких општеважећих норми и стандарда међународне заједнице у најразличитијим сферама друштвеног живота (привреди, образовању и сл.). Савремена светска заједница је након Другог светског рата (Повељом Уједињених нација од 1945. год.) поставила модел међународне регулације у коме су државе, како каже Д. Хелд, још увек љубоморно суверене, али и повезане у мноштво заједничких интереса. На крају и чињеница да се данас неке велике силе (САД-е, Велика Британија) некажњено мешају у послове других земаља или чак негде предузимају и војне интервенције (као у СР Југославији или Ираку) уз отворено кршење међународног права, поново отвара дилему да ли има смисла говорити о суверености на стари начин. И неки наши угледни правни и политички писци (Ђ. Тасић, Р. Лукић или М. Печујлић) оспоравају сувереност у апсолутном смислу, тврдећи да она као таква не постоји; да је у животу све релативно и да и она као таква има више историјски него актуелни значај, те да више није усредсређена на једном месту – у држави, него да је подељена између бројних националних, регионалних и међународних институција. Зато се, и не без основа, помињу и намећу теорије и концепције о ограничавању одн. ограниченом суверенитету. Теорија о